

—
Çeviren:
Bahadırhan
Bozkurt
—

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

Nuh'un Çocukları

Eric-
Emmanuel
Schmitt



Eric-Emmanuel Schmitt, Fransız romancı, oyun yazarı ve sinema yönetmeni. 1960 yılında Lyon'da doğdu. 1980-1985 yılları arasında École Normale Supérieure'de felsefe eğitimi aldı. Eserlerinde Tanrı, dinler, şiddet ve kutsal arasındaki bağ, yitirilen kimlik, davranışların gizemi gibi konulara yer veren Schmitt'in kitapları 45 dile çevrildi, tiyatro oyunları 50'den fazla ülkede sahnelendi.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Adolf H.'nin Diğer Yaşamı
Yüzlerin Ötesini Gören Adam
Bir Aynada Üç Kadın

Görünmeyen Döngü:
Oscar ve Pembeli Meleği
Milarepa
Madam Pylinska ve Chopin'in Sırrı
Mösyö İbrahim ve Kuran'ın Çiçekleri
Bayan Ming'in Hiç Olmayan On Çocuğu
Şişmanlayamayan Sumocu
Nuh'un Çocukları
Félix ve Görünmez Kaynak

NUH'UN ÇOCUKLARI

Orijinal adı: L' enfant de Noe

© Éditions Albin Michel, Paris 2004

Yazan: Éric-Emmanuel Schmitt

Fransızca aslından çeviren: Bahadırhan Bozkurt

Yayına hazırlayan: Nimet Kirşan

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2026 / ISBN 978-625-8593-27-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Nuh'un Çocukları

Eric-Emmanuel Schmitt

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Bahadırhan Bozkurt

Görünmeyen Döngü

Görünmeyen Döngü serisi, birbirinden bağımsız romanlardan oluşmakla birlikte ortak bir temayı paylaşır: Anlam arayışı. Serinin her kitabında, başkahraman yaşamının yas, terk ediliş, hastalık ya da savaş gibi belirleyici bir anında kendini beklenmedik bir karşılaşmanın içinde bulur ve bu, ona yola devam etme gücü verir. Ayrıca bu karşılaşma manevi bir deneyime dönüşür, ruhsal bir derinliği açığa çıkarır.

Serideki kitaplara bakarsak: *Milarepa Tibet Budizmini, Mösyö İbrahim ve Kuran'ın Çiçekleri İslamiyeti*, özellikle de tasavvufu, *Oscar ve Pembeli Meleği Hristiyanlığı, Nuh'un Çocukları Museviliği, Şişmanlayamayan Sumocu Zen Budizmini, Bayan Ming'in Hiç Olmayan On Çocuğu Konfüçyüsçülüğü, Madam Pylinska ve Chopin'in Sırrı* ise müziğin ruhla kurduğu ilişkiyi merkeze alır. *Félix ve Görünmez Kaynak*'ta ise animist düşünce işlenir.

Eric-Emmanuel Schmitt, maneviyatı hümanist bir bakış açısıyla ele alır. Onları, hayatta yol almayı kolaylaştıran bilgelik ve şiir hazineleri olarak görür. Onun yaklaşımının özgünlüğü de burada yatar: Okurunu dönüştürmeye ya da inançlar üzerine anlamsal bir eleştiri sunmaya çalışmaz; bunun yerine, beklenmedik empati alanları yaratarak keşfetmeye, sezgisel olarak hissetmeye davet eder.

Bu kitaba kısmen esin kaynağı olan,
dostum Pierre Perelmuter için...

Namur'deki Saint-Jean-Baptiste Kilisesi naibi Rahip Andre
ve bütün Uluslararası Dürüstler¹ anısına...

1. Yahudi soykırımı sırasında Yahudileri kurtarmak için hayatını riske atan
Yahudi olmayan kişilere verilen onursal unvan. (ed.n.)

On yaşıma geldiğimde, her pazar mezata çıkarılan bir grup çocuktan biri idim.

Aslında tam anlamıyla satıldığımız söylenemezdi. Alıcı bulabilmemiz için podyum gibi bir yerde yürümemiz istenirdi. Seyircilerin arasında bizi evlat edinmek isteyen çiftler bulunabileceği gibi nihayet savaştan dönen gerçek ailelerimiz de olabilirdi.

Her pazar, gerçek ailem tarafından tanınmayı, olmazsa birileri tarafından seçilmeyi umarak çıkardım oraya.

Her pazar, Sarı Villa'nın sundurmasının altında gidilecek on adımlık yolum vardı; kendimi göstermek için on adım, bir aileye sahip olmak için on adım, yetimliğe son vermek için on adım. İlk adımlarımı atmak sorun olmazdı, hatta sabırsızlık beni sahneye fırlatırdı ama daha yolun yarısına geldiğimde bacaklarım beni taşıyamaz hale gelirdi. Sahnenin ucuna geldiğimde ise tıpkı bir atlama tahtasının kenarına gelmişim gibi beni bekleyen boşluğa ulaşırdım. Bir uçurumdan bile daha derin bir sessizlikti burası... Sıra sıra dizilmiş başlar, şapkalar, kel kafalar ve topuzlu saçlar arasında bir çift dudak haykırmalıydı: "Oğlum!" ya da "Onu istiyorum! Onu evlat ediniyorum!" Parmak uçlarımda yükselip gergin bedenimle beni terk edildiğim yalnızlıktan kurtaracak bu çağrıya uzanır, hemen üstüme başıma çekidüzen verirdim.

Gün doğar doğmaz yataktan fırlar, doğruca buz gibi tuvalete gider, âdeta bir taş gibi sert, yumuşamaya direnen, köpüğü kıt yeşil sabunla tenimi zımparalamaya başlardım. Saçlarımı bana itaat ettiklerinden emin olana dek en az yirmi defa tarardım. Mavi ayın kıyafetlerimin omuzları artık daralmıştı, hem kolları hem de boyu kısa geliyordu, büyüdüğümü belli etmemek için kendimi âdeta kaba kumaşın içine sıkıştırıyordum.

Beklerken kimse ne yaşayacağını bilmiyordu; büyük bir mutluluk mu, yoksa azap mı? Yere nasıl düşeceğimizi bilmediğimiz bir atlayışa hazırlanıyorduk. Belki ölecek, belki de al- kışlanacaktık.

Kuşkusuz ayakkabılarım kötü bir izlenim bırakıyordu. İki parça berbat karton. Deliklerden ayakkabı görünmüyordu. Bu delikler de rafyayla bağlanmıştı. Parmaklarımın ortada olduğu, soğuğa ve rüzgâra açık, havadar bir modeldi. Üstündeki çamur kurduğundan beri oldukça dayanıklı bir çift bota dönüşmüştü. Eriyeceklerinden korktuğum için temizleme riskini göze alamıyordum. Ayakkabı olduğunun tek belirtisi onları ayağымda taşımamdı. Eğer elimde taşısaydım eminim bana kibarca çöpi gösterirlerdi. Belki de hafta içi giydiğim terliklerimi saklamalıydım. Neyse ki Sarı Villa'nın ziyaretçileri oturdukları yerden bu durumu fark edemiyorlardı! Zaten beni ayakkabılarım için reddedecek değillerdi! Hem kızıl saçlı Leonard ailesini yalınayak dolaşırken bulmamış mıydı?

“Yemekhaneye dönebilirsin Joseph.”

Her pazar umutlarım bu cümleyle yitip gidiyordu. Peder Pons bu kez de olmadığını ve sahneyi terk etmem gerektiğini bildiriyordu.

Yarım bir dönüş. Ortadan kaybolmak için gereken on adım. Acılara dönmek için on adım. Yeniden öksüz olmak için

on adım. Sahnenin başında çoktan başka bir çocuk belirmişti. Kaburgalarım kalbimi eziyordu.

“Sizce başarabilecek miyim peder?”

“Neyi oğlum?”

“Aile bulabilmeyi.”

“Aile! Umarım gerçek ailen için tehlike geçmiştir ve pek yakında ortaya çıkarlar.”

Durmadan kendimi gösterip bir sonuç alamayınca, sonunda kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım. Aslında gecikenler, bir türlü gelmeyenler onlardı. Geri dönmeyenler. Bu sadece onların suçu muydu? Hem hâlâ yaşıyorlar mıydı ki?

On yaşındaydım. Ailem beni üç yıl önce yabancılara emanet edip gitmişti.

Savaş biteli birkaç hafta olmuştu. Savaşla birlikte umut ve hayal dönemi de sona ermişti. Biz, yani saklanmış çocuklar, hâlâ bir ailenin parçası mıyız, yoksa bu dünyada yalnız mı kalacağız, kafamıza bir darbe yer gibi öğrenmek için gerçeğe dönmek zorundaydık...

Her şey tramvayda başlamıştı.

Annem ve ben, kıvılcımlar saçarak metal homurtularla ilerleyen sarı bir vagonun bir köşesinde oturmuş Brüksel'i geçiyorduk. Bizi hızlandıranın tepemizdeki bu kıvılcımlar olduğunu sanıyordum. Annemin dizinin dibinde, onun tatlı kokusuyla sarmalanmış, tilki kürkünden yakasına da iyice yerleşmiş, şu gri şehrin ortasından hızla giderken hayat doluyduk, sadece yedi yaşındaydım ama bu dünyanın kralı bendim: Savulun millet! Biz geliyoruz! Arabalar sağa sola sapıyor, faytonlar afallıyor, yayalar kaçışıyor, ben ve annem ise imparatorluğun saltanat arabasındaymışız gibi ilerliyorduk.

Bana annemin neye benzediğini sormayın: Güneş tarif edilebilir mi? Annemden sıcaklık, kudret, neşe yayılıyordu. Yüz hatlarından ziyade etkisini hatırlıyorum. Onun yanındayken gülümserdim ve başıma asla kötü bir şey gelmezdi. Bu yüzden Alman askerleri vagona girdiklerinde hiç kaygılanmadım. Dilsiz çocuk rolü yapmam yeterliydi. Yiddiş² konuşmamın beni ele vereceğinden çekinen ailemle birbirimize söz vermiştik; bakır yeşili üniformalar ya da siyah deri paltolar yanımıza yaklaştığında susuyor, konuşmayı kendime yasaklıyordum. 1942 hepimizin sarı yıldızlar taşıdığı yıldız ama usta terzi olan babam, bizim için yıldızı gizleyen ve gerektiğinde tekrar gö-

2. Almanca ve İbranice karışımı bir dil. (ç.n.)

r n r yapan paltolar dikmenin bir yolunu bulmuŗtu. Annem bunlara ‐kayan yıldızlarımız‐ diyordu.

Askerlerin bizi fark etmeden konuŗtukları sırada annemin kasıldığını ve titrediğini hissettim. Bu i     sel bir Şey miydi, yoksa onu tedirgin eden bir cümle mi duymuŗtu?

Aya a kalktı, eliyle a zımı kapattı ve ilk durakta beni çarçabuk basamağa doğru itti. Kaldırıma çıktığımızda sordum:

‐Burası eve çok uzak! Niye indik ki?‐

‐Biraz dolaŗaca ız Joseph. Dolaŗmak ister misin?‐

Annemin istediği her Őeyi ben de isterdim; her ne kadar henüz yedi yaŗındaki bacaklarımla ona eŗlik etmekte zorlansam, her zamankinden daha acele, sık ve çabuk adımlarına yetiŗmekte g       eksem de isterdim.

Yoldayken bana Őunu teklif etti:

‐B      bir hanımı ziyaret edeceğiz. İster misin?‐

‐Olur. Kim?‐

‐Kontes Sully.‐

‐Boyu kaç?‐

‐Efendim?‐

‐B      bir hanım demiŗtin...‐

‐Soylu bir hanım demek istedim.‐

‐Soylu mu?‐

Annem bana bir soylunun, kökeni çok eskilere dayanan bir aileden geldiğini ve yalnızca bu durumuna bile çok say ı g     rmek gerektiğini açıklarken, bizi uŗakların karŗıladı ı, otel gibi muhteŗem bir malik nenin kapısından girdik.

O anda hayal kırıklığına u radım çünkü bize doğru gelen kadın pek de g     de canlandırdığım gibi değildi: ‐K      bir aileden gelen Kontes Sully oldukça genç g     yordu ve ‐soylu‐ doğan bu ‐b     ‐ kad n n boyu da hemen hemen benimki kadardı.

Alçak sesle çabuk çabuk konuştular, sonra annem bana sarıldı ve o dönene kadar burada beklememi istedi.

Ufak tefek, genç ve hayal kırıklığı yaratan kontes beni salona götürdü, pasta ve çay ikram etti, piyanosunda bana parçalar çaldı. Tavanların yüksekliği, yiyeceklerin bolluğu ve müziğin güzelliği karşısında durumumu tekrar gözden geçirmeyi kabul ettim ve güzel bir koltuğa keyifle gömülerek bu kadının “büyük bir hanım” olduğunu kabullendim.

Piyano çalmayı bırakıp iç çekerek duvardaki saate baktı, sonra yanına geldi, alnında tasalandığını işaret eden bir çizgi belirmişti.

“Joseph, şimdi sana anlatacaklarımı anlayabileceğinden emin değilim ama damarlarımdaki kan gerçeği çocuklardan gizlememizi istemiyor.”

Eğer bu bir soyluluk geleneği ise bunu bana niye söylüyordu ki? Beni de mi soylu sanıyordu acaba? Ayrıca öyle miydim? Ben? Soylu? Belki de... Neden olmasın? Eğer soylular bu kadın gibiyse, yani büyük ya da yaşlı olmak gerekmiyorsa benim de şansım vardı.

“Joseph, ailen ve sen büyük tehlike altındasınız. Annen sizin mahallede tutuklamalar olacağının konuşulduğunu duymuş. Babana ve mümkün olduğunca çok kişiye haber vermek için gitti. Seni koruyabilmek için de bana emanet etti. Döneceğini umuyorum. İşte böyle... Gerçekten döneceğini umuyorum.”

Doğrusu ben de her gün soylu olmak istemezdim; gerçek acı bir şeydi.

“Annem her zaman gelir. Neden hâlâ dönmedi acaba?”

“Polis durdurmuş olabilir.”

“Ne yaptı ki?”

“Hiçbir şey yapmadı. O sadece...”

O anda kontes öyle bir iç çekti, öyle bir inledi ki kolyesindeki inciler çarpıştı. Gözleri dolmuştu.

Bir koleksiyona başlıyorum!

Nazi işgalinin karanlığında küçük Joseph için dünya bir anda değişir. Yahudi olduğu için ailesinden ayrılmak zorunda kalan Joseph, güvenli bir yer bulma umuduyla bir Katolik yetimhanesine gönderilir. Oranın yöneticisi Peder Pons, sadece çocukları saklayan biri değil; onların kimliklerini, geçmişlerini ve unutulmaya yüz tutan hikâyelerini de korumaya çalışan sessiz bir kahramandır.

Peder Pons'un küçük odasında, savaşın yok etmeye çalıştığı bir dünyanın izleri saklıdır: kitaplar, dini objeler, hatıralar... Her biri, kaybolmaması gereken hayatların sessiz bir koleksiyonuna dönüşür. Rahip, tıpkı Nuh'un tufandan kurtardığı canlılar gibi, bir halkın hafızasını ve kültürünü karanlığın ortasında korumaya çalışır.

Bu hikâye bir çocuğun saf bakışıyla korkunun ortasında filizlenen cesareti, inançların ötesindeki insanlığı ve savaş zamanında sönmeyen umudu anlatıyor.

QR kodu okutunuz



Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8593-27-3



9 786258 593273

**Doğan
Kitap**